

Arrest

nr. 350 467 van 15 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van het overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}) van 6 januari 2026 en de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 9 juli 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die loco advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 2 december 2025 dient verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

1.2 Op 8 december 2025 wordt verzoekende partij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gehoord, waarbij zij onder meer haar reisweg beschrijft.

1.3 Uit onderzoeken in de EUODAC-databank blijkt dat verzoekende partij op 20 november 2025 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

1.4 Op 9 december 2025 worden de Kroatische autoriteiten verzocht om verzoekende partij terug te nemen en op 17 december 2025 beantwoorden deze laatste het verzoek met een akkoord op grond van artikel 20(5) van de Verordening (EU) nr. 604/2013.

1.5 Op 6 januari 2026 wordt ten aanzien van verzoekende partij besloten tot een overdrachtsbesluit (bijlage 26quater).

1.6 Op 8 juli 2026 wordt verzoekende partij staande gehouden bij een controle met de arbeidsinspectie te Oostende. Verzoekende partij toont daarop een Italiaans verblijfsdocument dat vals blijkt te zijn.

1.7 Op dezelfde dag wordt ten aanzien van verzoekende partij besloten tot een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Als gevolg hiervan wordt zij overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge.

Deze beslissing luidt als volgt:

"REF.: [...]

R.R. Nr.: [...]"

BESLISSING TOT VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

de heer, die verklaart te heten,

naam : S. voornaam : Z. geboortedatum : [...].4.2001 geboorteplaats : Lachay nationaliteit : Afghanistan

Alias : H. G. A., geboren op [...].06.2007, van Afghaanse nationaliteit

werd op 07.01.2026 in kennis gesteld van een overdrachtsbesluit naar de verantwoordelijke lidstaat, Kroatië.

Betrokkene heeft deze beslissing niet nageleefd.

Betrokkene werd gehoord op 08.07.2026 en er werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Betrokkene heeft op 28.01.2026 een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RVV) tegen de beslissing van 06.01.2026. Dit beroep gaat gepaard met een vordering tot schorsing waarover de RVV zich nog niet heeft uitgesproken. Overeenkomstig artikel 2.28 van de RVV-wet zal de Dienst Vreemdelingenzaken de RVV in kennis stellen van onderhavige beslissing tot vasthouding, zodat de urgente procedure wordt toegepast. De overdracht van betrokkene zal desgevallend worden uitgevoerd wanneer deze verzoeken zijn verworpen.

Ter uitvoering van de beslissing van 06.01.2026 dient betrokkene te worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

Met toepassing van artikel 74/6/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is het noodzakelijk betrokkene vast te houden met het oog op zijn/haar overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat, aangezien deze overdracht niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd en om de volgende redenen:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° De betrokkene werkt met mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene werd op 09.01.2026 en 16.01.2026 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 06.01.2026 die hem betekend werd op 07.01.2026. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Een minder dwingende maatregel wordt als ondoeltreffend beschouwd omdat:

Art. 74/28, § 3, derde lid, 2° Betrokkene heeft niet voldaan aan zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene werd op 09.01.2026 en 16.01.2026 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich

aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, K. S., Attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de SPN KUST en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te (plaats), de betrokkene, S., Z., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 09.07.2026.”

1.8 Op 9 juli 2026 informeert verwerende partij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over deze vasthouding.

2 Voor wat de urgente procedure betreft

2.1 Verzoekende partij wordt intussen aangehouden omwille van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en bevindt zich in het gesloten centrum te Brugge.

2.2 De RvV-wet bepaalt in artikel 2.28, §1 dat:

“§ 1. De urgente procedure is van toepassing bij een beroep ingesteld tegen:

(...)

4° een overdrachtsbesluit waarbij de overdracht plaatsvindt in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, in het bijzonder wanneer de betrokkene wordt vastgehouden;

(...)”

Zodra, in het kader van een overdrachtsbesluit, de overdracht plaatsvindt in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, in het bijzonder wanneer de betrokkene wordt vastgehouden, worden hangende beroepen betreffende een overdrachtsbesluit verder afgehan deld via de urgente procedure.

Met het oog op de verdere afhandeling in een urgente procedure informeert de minister of zijn gemachtigde de Raad onmiddellijk over:

1° de overdracht via een gecontroleerd vertrek of onder geleide;

(...)”

Dientengevolge, wordt het eerder op 28 januari 2026 ingediende beroep tot nietigverklaring en schorsing gericht tegen het overdrachtsbesluit naar Kroatië (bijlage 26^{quater}) overgeheveld naar de urgente procedure en is de Raad ertoe gehouden ten gronde uitspraak te doen over de vordering tot schorsing en nietigverklaring ten aanzien van dit voorafgaande overdrachtsbesluit.

2.2 De RvV-wet stelt in artikel 2.28, §3:

“§ 4. De zaken als bedoeld in de paragrafen 1 en 3 worden zoveel als mogelijk op dezelfde zitting vastgesteld. Voor de reeds hangende beroepen die worden overgeheveld naar de urgente procedure, geeft de rechter in de beschikking bedoeld in artikel 2.58 aan de partijen de mogelijkheid om een pleitnota neer te leggen. Deze beschikking treedt in de plaats van eventuele eerdere andersluidende beschikkingen.”

Verzoekende partij werd met de kennisgeving van 10 juli 2026 op de hoogte gebracht van de overheveling naar de urgente procedure en de mogelijkheid tot het neerleggen van een pleitnota.

Er werd voor verwerende partij een pleitnota neergelegd op 14 juli 2026.

2.3 Volledigheidshalve, merkt de Raad op dat de beslissing tot vasthouding op zich niet tot zijn bevoegdheid behoort.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel gericht tegen het overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}) voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het beginsel van non-refoulement.

Dit middel wordt als volgt uiteengezet:

“Principe

Volgens artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM "niemand mag onderworpen worden aan foltering of aan onmenselijk of vernederende behandelingen of bestraffingen". Beiden bepalen waarborgen het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de "annulatierechter" niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats ter stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen

Toepassing

Uit het dossier en de argumenten hierna blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker elementen in deze specifieke zaak aan de orde heeft gebracht met voldoende aanwijzing dat hij in Kroatië onderworpen zou worden aan onmenselijk en vernederend behandelingen in strijd met artikel 4 van het EU-Handvest, artikel 3 van het EVRM en het beginsel van non-refoulement.

Voor het eerste wijst verzoeker naar de jurisprudentie van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 m.b.t. het beginsel van wederzijds vertrouwen in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel.

Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met namen de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdragen van Genève en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17 en C-438/17; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C-163/17).

Toch voegt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo eraan toe dat het niet uitgesloten dat de werking van het beginsel van wederzijds vertrouwen in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat er een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt.

Meer nog, wijst het Hof op de absolute aard in het artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM opgenomen verbod dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Meer nog, dat wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkt gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ, pt. 88 en HvJ, Jawo, pt. 90).

Tenslotte, vestigt verzoeker de aandacht van Uw zetel op de standpunt van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in het kader van artikel 3 van het EVRM. Volgens het Hof, kan een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In casu zijn er in hoofde van verzoeker zwaarwegende gronden om aan te nemen dat, bij zijn teruggedrijving naar Kroatië, hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 4 van het EU-Handvest, artikel 3 van het EVRM en het beginsel van non-refoulement.

Verzoeker wijst naar de ernstige structurele en systematische tekortkomingen in hoofde van de Kroatische autoriteiten in het kader van de internationale bescherming van verzoeker in Kroatië, alwaar hij in een toestand van een zeer verregaande materiële deprivatie terecht komt die hem niet in staat stelt om in een menswaardige manier zijn leven in Kroatië op te bouwen met een nefaste negatieve gevolgen voor zijn fysieke en mentale gezondheid.

Zo werd verzoeker door de Kroatische autoriteiten, zonder enige vorm van aanleiding, geslagen en mishandeld alwaar zijn recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam en zijn lichamelijke integriteit wordt geschonden in strijd van artikel 3 van het EVRM.

Op het niveau van opvangfaciliteiten, wordt verzoeker in Kroatië geconfronteerd met tekortkoming van de Kroatische overheid wegens gebreke aan opvangcentrum alwaar verzoeker gedwongen werd destijds op straat over te nachten.

Deze laatste wordt door de bestreden beslissing niet betwist alwaar wordt bevestigd dat in gans Kroatië er maar twee opvangfaciliteiten zijn voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina.

Met een aanzienlijke toevloed van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië, blijkt ontegensprekelijk dat er een structurele gebrek aan opvangfaciliteiten in Kroatië tot op heden is. Verzoeker loopt een reëel risico om op straat te belanden bij een teruggedrijving naar Kroatië dit in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Meer nog, bij een mogelijk terugkeer naar Kroatië, wordt verzoeker geconfronteerd met de schending van het beginsel van non-refoulement in samenlezen met artikel 3 het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker verwijst nogmaals naar het AIDA-rapport van 2022 alwaar de "pushback"-praktijk van Kroatië aan de band wordt gelegd (blz. 25 ev).

Volgens deze rapport "Pushback practices persisted throughout 2021 as reported by many organisations such as the Danish Refugee Council (DRC), the Border Violence Monitoring Network (BVMN), Are You Serious? (AYS), the Centre for Peace Studies (CPS) and Welcome! Initiative.

In 2022, Save the Children and the Centre for Interdisciplinary Studies at the University of Sarajevo published a report analyzing the level and types of violence that children experience while attempting to reach Western Europe via the Balkans route. Based on the interviews realized with migrant children, most of the interviewees reported having tried to cross the border from Bosnia and Herzegovina to Croatia more than three times, with the largest number of attempts recorded being nine.

The Ombudsperson for Children reported that at least 120 children were pushed back in 2022 according to data provided by the Border Violence Monitoring Network's. The actual number is likely higher, as it is not possible to determine the exact number of children present within the large groups that were subjected to pushbacks despite expressing their intention to apply for international protection. Civil society organizations warn that younger children were exposed to psychological and verbal violence, and older to physical violence. Nevertheless, some non-governmental organizations reported having received significantly less calls concerning children in 2022.

In 2021, Lighthouse Reports further recorded a footage of a pushback at the border with Bosnia Herzegovina. Forensic examination of the video demonstrated that the masked men had equipment and uniforms consistent with the Croatian police's riot control branch, called the Intervention Police. Three of the four police Officers were using a so-called Tonya, i.e. a baton that is only issued to the Intervention Police. The research team contacted six police officers who wished to remain anonymous and confirmed that "there is no official order which was Officially issued by the Ministry of the Interior. However, internally 'there is an order that migrants found in Croatia must be returned across the green border. Therefore, the police are not guilty of anything as it is their duty to carry out orders. This case was followed by independent monitoring mechanism (IMM). By conducting unannounced monitoring and analysing other primary and secondary data sources relating to the video recording broadcast on RTL television on 6 October 2021 (i.e. Lighthouse Reports footage), the IMM established that the members of the riot police acted illicitly by returning irregular migrants from Croatia to Bosnia and Herzegovina outside the scope of permitted national and international law, which was also confirmed by the MoI.

In hetzelfde optiek treft Uw Raad, het rapport van Amnesty International van 2022/2023. Het rapport is te vinden op <https://www.amnesty.org/en/documents/p01110/5670/2023/en/>.

Volgens het rapport van Amnesty Internationale (biz 137) "the number of people trying to enter through neighbouring Bosnia and Herzegovina (BiH) increased in comparison with 2021, and aid organizations documented continued pushback' and collective expulsions by the Croatian authorities. Civil society groups called for a proper investigation into systemic violations on the country's borders.

In February, the European Ombudsman found that the European Commission failed to ensure that fundamental human rights were respected in EU-funded border operations by Croatian authorities.

Police officers caught on camera beating asylum seekers in 2021 were found to be in minor breach of duty and returned to work in January.

In July, the EU-funded Croatian Independent Border Monitoring Mechanism found no major irregularities in border operations, but said that border police unlawfully returned potential asylum seekers 10 BiH when they found them in the border areas suspected of being mined. Civil society and rights organizations repeated concerns that the mechanism lacked independence, a strong mandate and adequate access to the border area.

In April, the European Court of Human Rights, rejecting Croatia's appeal, made final the 2021 ruling that Croatia violated the European Convention on Human Rights when it forcibly returned an Afghan family to Serbia, resulting in six-year-old Madina Hussiny's death. The authorities proposed an action plan 10

.Verzoeker vestigt de van Uw Raad op het rapport an Human Rights Watch van 03 mei 2023. Deze rapport is te vinden op <https://www.hrw.org/news/2023/05/03/croatia-ongoing-violent-borderpushbacks>.

Volgens Human Rights Watch in het rapport met title "Croatia: Ongoing, Violent Border Pushback' EU Turns Blind Eye to Routine-Brutality Toward Migrants, Asylum Seekers":

"Croatian police regularly and often violently push back refugees, asylum seekers, and migrants to Bosnia and Herzegovina without assessing their asylum requests or protection needs, Human Rights Watch said in a report released today.

The 94-page report, " 'Like We Were Just Animals Pushbacks of People Seeking Protection from Croatia to Bosnia and Herzegovina, " finds that Croatian authorities engage in pushbacks, including of unaccompanied children and families with young children. The practice is ongoing despite official

denials, purported monitoring efforts, and repeated and unfulfilled commitments to respect the right to seek asylum and other human rights norms. Border police frequently steal or destroy phones, money, identity documents, and other personal property, and often subject children and adults to humiliating and degrading treatment, sometimes in ways that are explicitly racist.

Human Rights Watch interviewed more than 100 people, including more than 20 unaccompanied children and two dozen parents travelling with young children, who described often-brutal pushbacks, some as

recently as April 2023. Some people said Croatian police had pushed them back dozens of times, routinely ignoring their asylum requests.

In a typical pushback, Croatian police do not transfer people to authorities Q/ Bosnia and Herzegovina at regular border posts. Instead, Croatian police transport people to points elsewhere along the border and order them across. People described having to wade across rivers or streams, scramble over rocks, or make their way through dense forest, often at night and without any idea of how to reach the nearest town

Tenslotte haalt verzoeker de jurisprudentie van Uw Raad alwaar wordt vastgesteld dat de risico van pushback in Kroatië nakende is.

Volgens Uw Raad in het arrest dd. 05 december 2022, met nummer 281 327 "Toutefois, le Conseil ne peut ignorer qu'il a déjà pu constater, dans des cas d'espèce qui ne sont pas sans rappeler celui-ci, qu'« Il ressort également des éléments mis en exergue dans le rapport du Comité CCE X- Page 28 européen pour la prévention de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants (CPT) du 3 décembre 2021, mentionné dans le rapport AIDA 2021, ainsi que de l'arrêt du Conseil d'Etat des PaysBas du 13 avril 2022 et de l'arrêt du tribunal administratif de Braunschweig (Allemagne) du 25 février 2022, cités par la partie requérante, que le risque de refoulement pour les « dublinés », comme invoqué dans les circonstances particulières de l'espèce par le requérant, est bien réel et ne peut raisonnablement être écarté et ceci, faute de réelles garanties individuelles de la part des autorités croates préalables à son transfert ». (cf CCE, n°280 105, 14 novembre 2022 ; voir aussi CCE, n°278 106, 29 septembre 2022 ; CCE, 73°278 108, 29 septembre 2022 ; CCE, n°279 783, 7 novembre 2022 CCE, n°280 106, 14 novembre 2022).

Or, le Conseil observe qu'aucune garantie individuelle n'a été obtenue par la partie défenderesse dans le cas présent. Partant, il ne peut se départir des constats faits supra aux points 4.3.2.2.6. et 4.3.2.2.7. du présent arrêt, et se doit de conclure, en l'espèce, que le risque de refoulement ne peut être écarté et partant, le risque de violation de l'article 3 de la CEDH persiste ».

Uit voorgaande blijkt ontegensprekelijk dat de risico van refoulement in deze concreet geval pertinent is en de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest nakende is.

Reden waarom verzoeker van mening is dat gezien de voorgaande, de bestreden beslissing dient geschorst te worden tot de behandeling van huidige geschil ten gronde.

Betreffende de moeilijk te herstellen ernstig nadeel in geval van onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing

De moeilijk te herstellen ernstig nadeel in geval van onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker blootgesteld wordt aan een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Volgens Uw Raad in het arrest dd. 05 december 2022, met nummer 281 327 "Le Conseil observe que le risque de préjudice grave difficilement réparable, tel que décrit par la partie requérante, est directement lié au moyen en ce qu'elle affirme notamment que l'exécution de la première décision attaquée aura pour conséquence que le requérant sera exposé à la violation des droits garantis par l'article 3 de la CEDH.

Le moyen ayant été jugé sérieux sur ce point, le Conseil estime que l'existence d'un risque de préjudice grave difficilement réparable doit être tenu pour établie ».

Aangezien verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en het beginsel van non-refoulement aannemelijk gemaakt heeft, volgt dat bij een teruggrijping van verzoeker naar Kroatië, hij blootgesteld zou worden aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Reden waarom verzoeker van mening is dat gezien de voorgaande, de bestreden beslissing dient geschorst te worden tot de behandeling van huidige geschil ten gronde."

3.2 Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 stelt in het artikel 2 dat "overdracht", de uitvoering inhoudt van een op grond van artikel 42 genomen besluit. Dit laatste artikel verwijst naar de kennisgeving van een overdrachtsbesluit op grond van de zogenaamde AMMR-Verordening.

In huidige zaak is er echter geen sprake van een kennisgeving op basis van artikel 42 van deze AMMR-Verordening en werd deze kennisgeving gegeven op basis van het destijds geldende recht dat, logischerwijze, geen verwijzing in zich had naar deze laatste AMMR-Verordening. De op heden in de urgente procedure behandelde bestreden beslissing zal dan ook in deze zin beoordeeld worden.

3.3 Verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, hebben deze bepalingen betrekking op de formele motiveringsplicht

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

De Raad stelt vast dat het bewust overdrachtsbesluit *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.4 De inhoudelijke kritiek van verzoekende partij leidt tot de vaststelling dat zij veeleer de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Deze materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7 Op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het overdrachtsbesluit besloten dat verzoekende partij zich binnen een termijn van tien dagen dient te begeven naar en aan te melden bij de Kroatische autoriteiten.

Op 9 december 2025 werd er immers een verzoek verzonden aan de Kroatische autoriteiten tot terugname van verzoekende partij vermits uit de opzoekingen in de EUODAC-databank bleek dat er door haar reeds op 20 november 2025 een verzoek om internationale bescherming werd ingediend.

De Kroatische autoriteiten hebben vervolgens op grond van artikel 20(5) van de Verordening (EU) nr. 604/2013 (het overdrachtsbesluit dateert immers van 6 januari 2026) ingestemd met dit verzoek.

Deze bepaling geeft uitdrukkelijk aan dat:

“ 5. De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is.”

3.8 Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift nergens ontkent dat Kroatië inderdaad principieel de verantwoordelijke lidstaat is om haar verzoek om internationale bescherming te behandelen.

3.9 In het overdrachtsbesluit, waarbij de Raad herhaalt dat dit dateert van januari 2026 wat evenzeer geldt voor het destijds door verzoekende partij ingediende verzoekschrift, wordt toepassing gemaakt van de Dublin III-Verordening. De verwerende partij is van oordeel dat *“er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming die (sic) aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat de Kroatische autoriteiten instemden met de terugname van verzoekende partij en dit op grond van artikel 20(5) van de Dublin III-Verordening. Verzoekende partij blijkt immers gekend te zijn bij de autoriteiten van deze lidstaat omwille van een eerder verzoek om internationale bescherming dat zij in november 2025 indiende.

De bestreden beslissing geeft uitdrukkelijk aan dat dit eerder door verzoekende partij ingediende verzoek om internationale bescherming na de terugname door Kroatië hervat zal worden en dat de procedure verder afgewerkt zal worden. Intussen zal verzoekende partij niet verwijderd worden van het grondgebied en zal zij niet verwijderd worden naar haar land van herkomst of van gewoonlijk verblijf zonder dat er voorafgaand een volledig en gedegen onderzoek gevoerd is. Tijdens dit onderzoek zal zij gemachtigd zijn tot verblijf op het Kroatisch grondgebied en zal zij de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen genieten.

3.10 In haar verzoekschrift werpt verzoekende partij op dat er gegronde redenen zouden zijn om aan te nemen dat zij aan omstandigheden blootgesteld zou kunnen worden die in strijd zijn met de bescherming uit artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het EU-handvest of het non-refoulementbeginsel.

Er zou sprake zijn van systematische tekortkomingen voor wat de procedure betreft, maar ook voor wat de opvangvoorzieningen betreft waardoor zij een ernstige vorm van materiële deprivatie zou dienen te ondergaan. Zij geeft aan reeds mishandeld te zijn in Kroatië, er zouden te weinig opvangplaatsen zijn en daardoor zou zij gedwongen zijn in open lucht te overnachten. Dit zou des te meer prangend zijn nu er slechts sprake zou zijn van twee opvangfaciliteiten in Kroatië.

Daarnaast zou zij nog het risico lopen op zogenaamde pushbacks waarbij zij verwijst naar enkele artikelen en citaten uit het AIDA-rapport van 2022. Uit dit geheel leidt zij ook een mogelijkheid tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel af.

3.11 Het overgrote deel van het verzoekschrift van verzoekende partij heeft in realiteit betrekking op een mogelijke blootstelling aan vernederende en/of onmenselijke omstandigheden bij een terugname door Kroatië in het kader van de Dublin-III Verordening.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (c)).

3.12 De bestreden beslissing houdt in dat verzoekende partij zal worden teruggenomen door Kroatië omwille van een eerder verzoek om internationale bescherming. Daarenboven hebben de Kroatische autoriteiten zich

ook net om die reden akkoord verklaard met de terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 20(5) van de Dublin III-Verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en met het EVRM.

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het beschermingsverzoek van de verzoekende partij door de Kroatische autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3, (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening, waarbij deze rechtspraak is gecodificeerd, bepaalt daarom het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Ofschoon artikel 3, (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in voormeld artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

Met andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-Verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter er dan ook toe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263).

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

3.13 Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij bij het nemen van deze beslissing de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM (en tevens artikel 4 van het Handvest), waarbij verwerende partij uiteindelijk vastgesteld heeft dat verzoekende partij geen attesten of andere elementen heeft aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van verzoekende partij sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest of artikel 3 van het EVRM zou inhouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming kan doorlopen in Kroatië en dat noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden besloten kan worden dat België hiervoor wel verantwoordelijk zou zijn. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview en met in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie.

3.14 Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om op een gefundeerde wijze haar standpunt met concrete argumenten te onderbouwen en aan te tonen dat de conclusie van verwerende partij niet deugdelijk is.

Het komt in eerste instantie dan ook gepast voor te onderzoeken wat verzoekende partij zelf opgemerkt heeft ten aanzien van Kroatië wanneer zij hiertoe de kans geboden kreeg.

3.15 Daarbij heeft verzoekende partij eerst en vooral verklaard naar België gekomen te zijn omdat dit haar eerste keuze geweest zou zijn. Zij zou immers van anderen gehoord hebben dat de mensen hier te lande vriendelijk zouden zijn.

Het overdrachtsbesluit gaat hier echter reeds op in door aan te geven dat een verzoeker om internationale bescherming er niet toe gehouden is op basis van persoonlijke voorkeur een lidstaat te kiezen.

3.16 In tweede instantie geeft verzoekende partij aan dat zij reeds het voorwerp uitmaakte van geweld in Kroatië.

Ook op dit aspect gaat het overdrachtsbesluit in. Verzoekende partij beweert wel geslagen geweest te zijn, maar kan dit op geen enkele wijze ook maar enigszins duiden. Hoe dan ook kan het gebruik van dwang ook binnen de grenzen van artikel 3 van het EVRM toegelaten worden. Er dient weliswaar gebruik gemaakt te worden van proportioneel geweld uitgaande van de ordediensten, doch uit niets blijkt dat er gebruik gemaakt werd van buitensporig geweld en al evenmin heeft verzoekende partij op enige wijze getracht haar rechten te vrijwaren. Nergens blijkt uit dat zij niet in de mogelijkheid geweest zou zijn verhaal te halen tegen een eventuele onheuse behandeling en door een loutere bewering te plegen, ontkracht zij deze vaststelling in het overdrachtsbesluit ook niet.

3.17 In laatste instantie heeft verzoekende partij nog haar beklag gedaan over de opvangomstandigheden over de opvangfaciliteiten in Kroatië. Zij beschrijft haar verblijf in een centrum met een toilet op haar kamer.

Het overdrachtsbesluit haalt echter uitdrukkelijk aan dat, ondanks een bij wijlen grote toeloop aan verzoekers om internationale bescherming, er nooit een tekort was aan opvangfaciliteiten. Er zijn inderdaad slechts twee opvangfaciliteiten in Kroatië, doch er is geen kennis van bedenkelijke leefomstandigheden en door renovatiewerken zijn de omstandigheden nog verbeterd. Opnieuw volstaat een loutere bewering niet om de vaststellingen in het overdrachtsbesluit tegen te spreken.

De Raad merkt ook op dat verzoekende partij uitdrukkelijk aanvaard werd voor terugname door de Kroatische autoriteiten waardoor zij daar te lande verwacht wordt en er ook de nodige voorzieningen getroffen zullen zijn om haar op een degelijke manier te verwelkomen. Ook dit aspect wordt uitdrukkelijk bevestigd door het overdrachtsbesluit en de daarin vervatte gegevens.

3.18 Verzoekende partij haalt nog erg beknopt aan dat de procedure niet gerespecteerd zou worden in Kroatië. Dit wordt echter niet verder gedetailleerd waardoor de Raad er het raden naar heeft wat er nu precies niet zou volstaan op dit vlak. Bovendien wordt ook deze platte bewering tegengesproken door de bevindingen in de bestreden beslissing.

3.19 Een aanzienlijk deel van het verzoekschrift van verzoekende partij heeft betrekking op de zogenaamde pushbacks. Daarvoor verwijst zij naar informatie die echter reeds enkele jaren oud is.

Zoals het overdrachtsbesluit ook reeds nadrukkelijk aangeeft, is de situatie waar verzoekende partij zich in bevindt op geen enkele wijze gelijk te stellen met de situatie die in deze algemene informatie wordt beschreven. Verzoekende partij wordt immers in het kader van de Dublin-III Verordening terug genomen door Kroatië, wordt er verwacht op een duidelijk bepaalde plek en zal het voorwerp uitmaken van een doelbewuste ontvangst. Dit is dan ook een radicaal andere situatie die opnieuw de bevindingen van het overdrachtsbesluit niet tegenspreekt.

3.20 In zoverre verzoekende partij het non-refoulementbeginsel opwerpt, wijst de Raad erop dat het overdrachtsbesluit ook op dit vlak reeds gemotiveerd werd en dat dit besluit louter de terugname door de Kroatische autoriteiten beoogt. Het betoog is op dit vlak dan ook minstens voorbarig.

Het verzoek om internationale bescherming zal door deze autoriteiten onderzocht worden en uit geen van de door verzoekende partij louter geponeerde stellingen blijkt dat de minimumnormen inzake het verzoek om internationale bescherming niet zouden nageleefd worden waardoor er zonder meer gesproken kan worden van enig refoulement. Zelfs indien er een negatief antwoord zou volgen op het verzoek om internationale bescherming kan verzoekende partij zich in Kroatië in rechte voorzien tegen een dergelijke beslissing en volgt daaruit nog niet onmiddellijk enige vrees voor refoulement.

3.21 De (overigens erg algemene) gegevens die verzoekende partij aanvoert om haar argumenten kracht bij te zetten, dateren veelal van ruim voor de bestreden beslissing daar waar de Raad vaststelt dat verwerende partij in de bestreden beslissing wel gebruik maakt van de meest recente informatie die niet bevestigt wat verzoekende partij, opnieuw, erg algemeen aanvoert.

3.22 In zoverre verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad uit 2022, wijst dezelfde Raad erop dat de arresten zoals gewezen door de Raad geen precedentenwerking hebben.

3.23 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen ligt niet voor.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien juli tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	A. DE WILDE
-----------	-------------